

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2015 r. (...) (Luxembourg) S.A.

z siedzibą w L. (Luksemburg) wniósł o zasądzenie od A. C. kwoty 4956,97 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, wskazał że w dniu 14 stycznia 2014 r. pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której udzielono jej pożyczki w kwocie 3000 zł. Pozwana zaprzestała spłaty zadłużenia, czym spowodowała postawienie całości pozostałego do spłaty zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 16 kwietnia 2014 r.

W dniu 4 sierpnia 2014 r. wierzytelność z powyższego tytułu została zbyta na rzecz powoda (pozew – k. 2 - 4).

Pozwana nie wdała się w spór w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. w dniu 14 stycznia 2014 r. zawarła z (...) Spółką

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej spłacanej w ratach (dowód: umowa z dnia 14 stycznia 2014 r. – k. 9 - 11).

Dnia 27 maja 2015 r. wskazany wyżej podmiot zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności (dowód: umowa z dnia 27 maja 2015 r. – k. 12), a następnie aneks nr (...) do tej umowy dnia 22 lipca 2015 r. (dowód: aneks z dnia 22 lipca 2015 r. – k. 14).

Ustalenia faktyczne w sprawie zostały poczynione w oparciu o wskazane wyżej dokumenty, które nie budziły wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości i autentyczności, jak również nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwana mimo prawidłowego powiadomienia nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, jak również nie wniosła o przeprowadzenie jej w swojej nieobecności i nie składała żadnych wyjaśnień. Stanowiło to podstawę do wydania wyroku zaocznego (art. 339 § 1 kpc w zw. z art. 340 kpc).

Stosownie do art. 339 § 2 kpc przy wydawaniu wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zdaniem Sądu twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości. Strona powodowa wskazała w pozwie jedynie kwotę dochodzonej wierzytelności, na którą złożyły się kwota kapitału, kwota prowizji oraz kwota odsetek naliczonych przez cesjonariusza. Nie wskazała jednak okoliczności, z których wynikałyby: sposób kalkulacji, podstawa wyliczenia należności dochodzonych w niniejszej sprawie oraz moment powstania wymagalności poszczególnych kwot. Uzasadnienie pozwu nie żadnych twierdzeń pozwalających na weryfikację wysokości żądanej sumy. Nie są też znane kwoty ewentualnie zapłacone przez pozwaną tytułem wykonania tej umowy.

W opisywanej sytuacji nie było możliwe oparcie ustaleń faktycznych w sprawie na twierdzeniach strony powodowej, dlatego zasadne było przeprowadzenie postępowania dowodowego. Zaoferowany jednak przez stronę powodową materiał dowodowy (tj. umowa pożyczki oraz umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksem) nie pozwala ani na przyjęcie, że została wykazana zasadność powództwa ani na przyjęcie, że doszło do przelewu wierzytelności.

Stosownie do art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 kc). Wierzytelność będąca przedmiotem cesji musi być zindywidualizowana co do wysokości oraz stosunku prawnego, z którego wynika, a w szczególności wskazywać dłużnika, wobec którego przysługuje.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu, spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do przepisu art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. „Ciężar” udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, LEX nr 487510).

W rozpoznawanej sprawie ciężar udowodnienia istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i przejścia tych wierzytelności na (...) (Luxembourg) S. A. z siedzibą w L. (Luksemburg) spoczywał na powodzie, który z powyższych faktów wywodził skutki prawne. Zdaniem Sądu strona powodowa nie sprostała temu obowiązkowi.

Należy podnieść, że umowa przelewu nie stanowi dowodu istnienia objętych nią wierzytelności, a tym bardziej ich wysokości. Nie wynika z niej ponadto, jakie konkretnie wierzytelności, tj. wobec kogo i w jakiej wysokości, zostały zbyte. Jej treść odsyła do załącznika nr 5 zawierającego wykaz wierzytelności w formie papierowej. Przedmiotowy załącznik nie został jednak przedstawiony, w związku z tym nie jest możliwe ustalenie, że przedmiotowa wierzytelność była przedmiotem przelewu.

W ocenie Sądu nie można też stwierdzić, że roszczenie dochodzone pozwem w ogóle istnieje. Sama umowa pożyczki nie jest bowiem dowodem istnienia jakichkolwiek wynikających z niej, niezaspokojonych wierzytelności.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.